

И, о чудо! Глиненитѣ птички затрепкаха и една по една хврѣкнаха всички.

Юда се засрами, но не се разкая за постѣпката си: — Кога да е ще Ти отмѣстя, рече въ себе си и избѣга.

Мнозина твърдятъ, че този Юда, когато порасналь, станаль ученикъ на Исуса, само и само да намѣри случай и Му отмѣсти за своя срамъ.
Каква ниска душа!

По Лагерлофъ.

СВ. ИВАНЪ.

Подраниль стопанъ въ поле да иде,

Лозя и ниви самъ да обиде.

Помисли благи — срѣща му блага:

Самъ свети Иванъ съ златна тояга!

— Добра ти срѣща, свети Йоване! —

— Даль ти Богъ добро, честити стопане!

Минахъ поминахъ лозя и ниви:

Ръжъта класила коню до гриви,

До шаренъ поясъ бѣла пченица,

Гроздове тежки грѣятъ — жълтица.

П. П. Славейковъ.